

On Beşimden Bu Yana

– HüseyinBERFE · 12 Mart 2022

On beşimden bu yana,Hayat beni çok yordu anne,Hep beni zaaflarımdan vurdu.Kendimi çaresiz sandığım her anda,İçimden tanımadığım bir ses yükseliyordu.Hep doğru sözcüklerle sunulan çareler,Geleceğimi yanılsa sürüklüyordu.Hata yaptım anne çok hata,Bir anlık kurtuluş pahasına,Onlarca aylık sıkıntıya maruz bıraktım kendimi.Doğrusu pişman olmam çok zaman da almıyordu,İki gün, bilemedim en fazla üç gün.Bu hep böyleydi anne,Hep bu son, bir daha yapmam dediklerimi,Bir kaç gün sonra aynı filmin,Farklı sahnelerinde canlandırıyordum.Kendimi hep aynı bahanelerle avutup,Sonrasında aynı acıları baştan yaşıyordum.Bu dediklerim bir iki yıllık değil anne,Nerden baksak on beşimden bu yana sürüyor.Kimi zaman düşündüm kendi kendime,Kendim bile anlam veremedim kendime.Bazen kader diyor, bazen sınav diyordumBazen de şeytana yenik düştüğümü kabulleniyordum.Ne yaptım, ne ettim olmadı anne,Okyanusun ortasında yüzerek kurtulamadım,Kurtulmak için çırpındıkça daha da dibe battım,Daha da suyun yüzeyinden uzaklaştım anne.Boğulmaya yüz tutmuş bir ömürlük nefesim,Babamın elimden tutup beni çekmesiyle kurtuluyordu.Ama artık babamında takati kalmadı anne,Artık dayanacak gücü kalmadı.Evet annem, güzel annemBiten her şey gibi, bu mısralarımda bitiyor,.Artık maziye çizik atıp geleceği planlıyorum.Anlık kurtuluş bahaneleriyle değil,Ömürlük çareler üretiyorum.Artık bu son anne, bu hatalar bu yanlışlar son,Artık babamın benim elimden tutma vakti değil,Gerektiğinde benim, babamın elinden tutma vaktim.Üzerimdeki bulutları dağıttım ya anne,Güneşin doğduğunda apaydınlık bir hayat bekliyor beni,Ve ben o aydınlıkta en tepede,Güneşin yanında parlayacağım...

HÜSEYİN BERFE